

FATA CARE NU-ȘI GĂSEA NICIODATĂ PANTOFI

Teatru scurt

Pentru Alina, muza mea

Personaje: Tânăra; metamorfoza Tinerei; Șeful raionului de pantofi; Vânzătoarea; Figuranti (manechine); Spectatorul care pleacă din sală.

Imaginea unui interior de magazin cu încălțăminte și haine. Semiîntuneric. În partea din dreapta a scenei se află raionul cu pantofi. Magazinul pare a fi încă închis. Din stânga intră Tânăra îmbrăcată într-o rochiță valonată, în culori pastelate. Una din bretelele rochiței îi cade ereu pe umăr. Tânăra intră în scenă descălțată, având în mână o pereche de pantofi.

Tănăra: (oprinde-se în fața raionului cu pantofi): – nici nu mai știu al câtelea magazin este acesta. De 7 zile tot umblu precum o nălucă din magazin în magazin căutând, și iar căutând... ce-i drept am cam obosit. (oftează ușor): Aici e cam întuneric.. de ce o fi așa întuneric? Să nu fi deschis încă? (se întoarce spre public): ați văzut cumva dacă au deschis? N-aș vrea să par o infractoare. Nu, nu. Ar fi tare urât. Asta mi-ar mai lipsi. (se așează pe un scăunel): pesemne e încă închis. Ce straniu! Mă întreb cum de-am intrat. Să mă fi rătăcit? (își privește picioarele): Până la urmă tot ce-i posibil nici nu mai știu prin câte magazine am trecut. Se prea poate să mă fi închis aici... (așează cu grijă pantofii lângă picioarele sale): în definitiv, nu-i vina mea. Am să aștept până ce deschid. Apoi probez, apoi... desigur că nu o să găsesc mărimea potrivită... mă și văd mulțumind cu zâmbetul meu etern afabil vânzătoarei și plecând... așa mi se întâmplă mereu. Probez, probez, uneori găsesc ceva care să-mi placă extrem de mult și... (lovește cu piciorul unul din pantofi cât să îl îndepărteze de celălalt): ...și nimic. Nimic. Mă întorc așa cum am venit. Desigur, mi se întâmplă să mai și cumpăr câteodată. E firesc. Nu se poate să umbli desculț așa prin lume. De nevoie, îmi cumpăr. Nevoi, nevoi, nevoi. (spre public): voi nu v-ați

săturat de nevoi? (voce joasă): uf! Poate credeți că sunt vreo țăcăniță. Nu-i așa de simplu să știți. Nu-i simplu deloc. Eu, una, nu cunosc pe nimeni care să se mai confrunte cu o așa problemă. 9aranjează pantoful deranjat): Am impresia că sunt singura ce nu găsește niciodată. Singura! (zâmbind): Tata îmi zicea că o să ajung o căutătoare, un arheolog,... măcar căutătoare de sensuri de-aș fi fost. O sa râdeți, dar de când eram mică am avut problema asta. Veșnica nemulțumită, plecată-n lume în căutarea nărimii potrivite, a pantofilor „ideali”. (se ridică și își aranjează breteaua): vedeți voi, de unde să găsesc eu o pereche de pantofi care să mi se potrivească? Nicio pereche nu-mi vine, niciuna nu mă încap... (râzând): de fapt, eu nu-i încap pe ei. Eu sunt de vină, eu nu reușesc să-i încalț așa cum se încalță toți ceilalți. (se plimbă): tata mă întreba dacă nu cumva mi-e milă de mine... știu, știiu, nu trebuie să-mi mai ziceți și voi, știuuu... 9spre public): vă rog, nu-mi mai strigați: „disperato!” până la urmă, voi nu ați dispera?! Îmi propusesem să iau la cercetat orice magazin, orice magazinoi, să caut peste tot. Și, voila! De 7 zile numai investigații legopedice fac. Cum ar zice Proust: „în căutarea pantofilor...” (roșind): bine, numai că eu nu am pierdut nimic. Cum aș fi putut să pierd ceva ce nu am avut nicicând? (privind spre pantofii ei cu ciudă): doamne, doamne, dacă aș fi avut o pereche, o pereche care să mi se potrivească... i-aș fi îngrijit tot timpul, aș fi avut grijă să fie cei mai curați, ar fi fost cei mai frumoși pantofi. Ar fi fost gemenii mei, cei doi copilași ai mei. (trăgându-și din nou breteaua): așa însă... sunt condamnată să mă jenez mereu... de nenumărate ori am experimentat maiestruoasa senzație a inconfortului. Bunăoară, mă sună o cunoștință și mă invită în oraș. Să zicem că accept. De altfel, de obicei accept. Nu primesc prea des telefoane din astea și când primesc încerc să nu refuz pe nimeni. E tare urât să refuzi. E ca și cum ți-ar zice vânzătoarea: „N-avem. Mărimea aceasta n-avem. Mai încercați și în

altă parte”. Iar eu nu pot să fac așa ceva. Mai ales că tata zicea că orice refuz nu-i de fapt decât o amânare. Până la urmă tot o să se întâmple. De fapt, asta e și speranța mea, că într-un târziu, care să nu fie totuși târziu cel mai târziu, tot o să gădesc... (privind spre public): unde rămăsesem? A, da... (spre un spectator imaginar): Merci, ce drăguț ești. Mi se mai întâmplă să deraiez... merci că m-ai atenționat. Se vede că ai fost atent. E frumos să știi că cineva te ascultă. Te face să te simți mai puțin împovărat când știi că există cineva care este atent la tine. (zâmbind): o să-ți memorez chipul. Poate ne mai vedem și cu alte ocazii, poate în circumstanțe mai plăcute. Poate ieșim și la o cafea... aaa... (chicotind): ziceam că mi se întâmplă să fiu invitată în oraș... de fiecare dată mă îmbrac cât mai finuț posibil. Îmi găsesc repede haine. Tata zicea că am un talent nativ, că nu semăn cu celelalte femei: mie îmi șade bine cu orice haină, orice aş pune pe mine se înfrumusețează și mă prinde de minune. Spre deosebire de celelalte fete... eu nu sunt ca celelalte fete... toate se plâng că n-au cu ce să se îmbrace, că fustița aia e veche, că bluzița cealaltă nu e potrivită cu ocazia, că rochița nu știu care e prea demodată, că blugii stau prea ficși pe ele, ba că hainele le sunt prea lungi, ba prea scurte, ba că sunt prea colorate, ba prea mohorâte, că la nu știu ce material trebuie nu știu ce zorzoane ca să se asorteze... o mulțime de vâicăreli... săracele... dar eu nu m-am plâns niciodată de așa ceva. În câteva minute sunt îmbrăcată, asortată, aranjată, parfumată și... (posomorându-se): ...și desculță în fața dulapului cu pantofi. (oftând): e groaznic! Să încremenești minute în șir, poate chiar și o oră în fața pantofilor și să nu știi cu ce să te încalți. Și nu vă închipuiți că nu aş știi ce mi s-ar potrivi la ținută, ci pur și simplu nu mă încap. Pantofii. Nenorociții de pantofi. La fiecare întâlnire trebuie să întârzi din cauza lor. De vreo două ori nici nu m-am mai dus... i-am făcut să mă aștepte degeaba... e cu adevărat un chin. Toți pantofii pe care îi am îmi clămpăne. Vouă precis nu vi se întâmplă. Voi nici nu aveți habar de ce înseamnă să mergi și să simți la orice pas că pantoful stă să-ți iasă din picior, că e gata s-o ia la sănătoasa. Toți pantofii îmi sunt „prea” mari. Tata mi-a zis că-s deja un caz pierdut, că pentru mine nu mai există soluții. Știți, tata e francez, el iubește tare mult frumosul, e nebun după modă. De vreo câteva ori am fost împreună la Paris să căutăm pantofi. PA-RIS! Vă puteți închipui voi oare că nici măcar acolo nu am găsit nimic pe măsura piciorului meu?! Si atunci, pe aeroport la întoarcere, tata a zis resemnat: „Ma petite fille, pour toi malheureusement il n'y a pas des solutions!” (puțin colerică): câteodată mă trezesc noaptea speriată și-mi zbârnice capul cu acest: „il n'y a pas des solutions!”. Mă simt ca o vietate greșit alcătuită, greșit plasată... ca un animal endemic, da, da endemic... știți ce-i acela endemic, nu? Dar numai că eu sunt endemică până-n măduva oaselor... nu mai există un alt endemic din specia mea... endemică la superlativ... (nostalgică): în orice caz, și tata avea dreptatea lui. Adică am mai auzit eu de cazuri în care unii au picioarele prea mari, dar slavă cerului, că ale lor pot fi scurtate... dar la mine? La mine, ce-i de

făcut? Nu știu sa existe vreo tehnologie de mărire a picioarelor. (privindu-și pantofii): „Il n'y a pas des solutions”... (ia unul dintre pantofi și-l arată spre public): pe aceștia, de exemplu, i-am cumpărat acum o lună. La început mi s-au părut potriviți, am crezut că am găsit ce-mi trebuie. După ce am ieșit din magazin și mergând spre casă am avut trista revelație a clămpănitului lor: „Clamp-clamp!” când merg cu ei mi se văd călcăiele. Trebuie să fiu mereu vigilentă ca nu cumva să rămân desculță în plină stradă. (întepată): umilinta asta nu aş putea s-o suport. Ar fi prea mult... chiar și pentru mine. N-aș știi cum să gestionez o asemenea situație. Aș intra în pământ de rușine... (își așează pantoful lângă celălalt; ton răstit): magazinul acesta la ce oră deschide? E necivilizat să lași clienții să tot aștepte. O să fac o reclamație. Ei cred că nu se mai găsesc pantofi și în altă parte?! Nu sunt obligată să-i aștept... (privind spre un punct fix în public): Ce spui? Spui că aş putea să am de pierdut dacă plec? Spui ca e posibil să gădesc aici ce nu am găsit nicăieri până acum? Spui să am răbdare? Am, am răbdare, dar până când? Nu-mi spune, tu te-ai descurca mai bine în locul meu? Spui că fiecare la locul lui? Înțeleaptă vorbă, dragule... dar spune-mi, dacă-mi poți spune, cine repartizează locurile astea? Cum de unii primesc locuri mai în față, în primul rând, și alții stau în spate, în fundul scenei, în hăul ăla de unde nu vezi nimic, și stai că n-am terminat, și mai sunt și cei care rămân fără loc, rămân pe dinafară, în continuă expectativă ca să intre și să ocupe și ei un loc... ia spune, dacă mai ai ceva de spus, treaba asta cum vine? Aaa... spui că nu știi... că n-ar trebui să ne privească, că fiecare cu norocul lui... atunci noroc și ție dragule și să nu te mai văd... locul tău nu-i aici (pe fundalul acestei replici un spectator se ridică și părăsește sala; Tânăra scârnește din dinți): Ignoranți! Aș vrea să văd și eu cum s-ar descurca unul ca acela cu o pereche de pantofi clămpănituri...

Din spatele scenei se aud zgomote: o ușă se deschide și câteva voci. Treptat scena se luminează.

Tânăra: (spre public): – Ssst! Cred că vine cineva. Cred că au deschis... (privind spre pantofi): Trebuie să mă încalț. Nu ar fi politicos să mă găsească așa. (se încalță; își trage breteaua, își aranjează puțin părul): țineți-mi pumnii! Poate gădesc ceva...

Își fac apariția pe scenă șeful de raion, vânzătoarea și câteva manechine pe post de cumpărători. Șeful de raion este cel care introduce pe scenă manechinele (care pot fi între 3 și 5) și le așează meticolos. Unui manechin îi pune în mână un pantof, zicând:

Șeful: (cu amabilitate): – Probați! Probați! Nu-i așa că sunt minunați? Ieri i-am primit. Cred că e măsura dumneavoastră...

Între timp, vânzătoarea se așează la ghișeu, își aprinde o țigară, își scoate o revistă și începe să o răsfoiască.

Șeful: (către alt manechin): – Ne pare rău! Avem numai 39. poate primim mâine 42... știți, 42 e foarte căutat. Cum aducem, cum se vinde. La pantofii acești toți vor

42. (râzând): de parcă toți ar purta 42...

Tânăra trece neobservată în tot acest peisaj și „profitând” de situație caută în fiecare cutie cu pantofi.

Șeful: – Acum două zile, de pildă, intră un domn, tot așa ca dumneata, bine făcut, pe la vreo 30 de ani și întreabă arătând spre pantofii pe care îi aveți acum în mână: „Mărimea 42 aveți?” și eu zic: „Da. Mai avem chiar o singură pereche cu 42.” De altfel, chiar era ultima. Și el zice: „Aș dori să-i cumpăr.” La care eu: „Dar domnul nu dorește să le facă o probă? (rânjind): să vedeți ce replică mi-a dat de era să cad din picioare: „Nu, nu fac nicio probă, că eu port 45.” Și stau și-l privesc o secundă și i-o întorc la loc: „și-atunci, ce nevoie aveți de 42? Poate că va veni cineva care chiar poartă 42 și din cauza dumitale nu o să am ce-i da.” Și tipul replică sec: „42 e mărimea ideală. Cătuși de puțin îmi pasă de cine poartă într-adevăr 42. Treaba e că dumneata ai ce vreau eu, iar eu cu ce să-i cumpăr, prin urmare...” (oprindu-se brusc din povestit, șeful scutură din cap a dezaprobare): Ce era să fac? I-am dat apucăturii pantofii, a plătit și a plecat. Și să știți că nu-i primu' care mi-a făcut figura asta. O dată sau de două ori pe lună apar câțiva indivizi dinăștia care îmi epuizează stocul de 42, deși ei poartă mai puțin sau mai mult. Da', vorba aia, clientu' nostru, stăpănu' nostru...

Vânzătoarea strănută de două ori. Tânăra se oprește un moment din căutat și îi zice: „Sănătate!”. Șeful se uită în jur preț de câteva secunde, apoi își reia discursul:

Șeful: (către același manechin): – De aia voiam să vă și întreb, dumneavoastră *chiar* purtați 42? A... ce păcat... chiar purtați... ce păcat. Îmi pare sincer rău, dar nu vă pot ajuta. Reveniți mâine. Mâine ar trebui să primim marfă. Sau poate doriți un 39... mă gândesc că nu-i așa mare diferența, vă mai strângeți puțin piciorul. (zâmbind): așteptați până mâine? Aha... păi să veniți, o să vă rezerv o pereche, negreșit vă rezerv una... stați că o să vă notez, o să notez o pereche de pantofi numărul 42... (dă să se întoarcă spre vânzătoare, dar se lovește de Tânăra care scotea din cutie o pereche de pantofi; o privește încurcat, apoi spune): Mă scuzați, dar ce credeți că faceți aici? (privind la cutiile și pantofii aruncați prin jur): Câtă dezordine! E... ee.. revoltător!

Tânăra: (crispată): – Am venit...

Șeful: (flegmatic): – Așa, ați venit, asta văd și eu...

Tânăra: – ...să...

Șeful: – ...să ce?

Tânăra: – ...caut...

Șeful: – Ooo, asta văd și eu, căutați, așa, fără menajamente...

Tânăra: – ... o pereche...

Șeful: – O pereche?! Dar domnișoară, aici nu vă putem ajuta să vă găsiți perechea... nu suntem agenție matrimonială...

Tânăra: – ...de pantofi...

Șeful: (uimit): – PANTOFI?! (pauză de câteva secunde): Păi domnișoară de ce nu ați zis așa de la început? Normal că avem pantofi. Toate mărimile. Nu trebuia să scotociți în halul acesta. Trebuia să-mi cereți

mie ori vânzătoarei de colo... așa e elegant... pantofi pentru dame, toate modelele, cele mai căutate... toate mărimile...

Tânăra: (tristă): – Mă îndoiesc că aveți toate mărimile... pentru mine nu se găsește...

Șeful: – Ei, cum așa? Vă asigur că raionul nostru de pantofi e cel mai bine dotat din tot orașul.

Tânăra: (abătută): – Am căutat și în orașe mai mari...

Șeful: – Cel mai bine dotat din toată țara...

Tânăra: – Am căutat și în alte țări...

Șeful: – Din tot continentul...

Tânăra: – Cât de mare poate fi și un continent?!

Șeful: – Dar nu dezarmați... ziceți-mi cât purtați?

Tânăra: (îl privește, își trage breteaua și se așează pe o cutie de pantofi): – e inexprimabil...

Șeful: (privindu-i picioarele): – Atât de mult?!

Tânăra: (șoptind): – Ba dimpotrivă, atât de puțin...

Șeful: – Stați, stați... (căutând agitat cu privirea spre raftul de cutii ce au rămas nedesfăcute, apoi ia o cutie și o desface): Pe aceștia nu i-ați probat. Sunt sigur că vă vin. Încercați..

Tânăra: (fără să-i privească): – Sunte prea mari...

Șeful: (privindu-i din nou picioarele): – Da, așa e, prea mari... (luând alta cutie): dar aceștia? Priviți ce material, sunt încântători, încercați...

Tânăra: – Prea mari...

Șeful: (aruncând cutia; desfăcând la repezeala alte două cutii): -aceștia și aceștia... (către vânzătoare): Camy, du-te în depozit și caută cea mai mică mărime pe care o avem, hai, repede... (vânzătoarea rămâne însă impasibilă, fumând în continuare și răsfoindu-și revista; șeful către Tânăra): probați perechile astea două mai întâi, imediat vine și vânzătoarea cu ce avem mai mic...

Tânăra: – prea mari...

Șeful: (privindu-și vânzătoarea): – Asta e culmea! (exasperat, trăneste tot raftul cu pantofi la pământ, se așează în genunchi și caută): aceștia nu-s buni, nici aceștia, nici...

Tânăra: – Nu vă mai chinuiți...

Șeful: – E incredibil!

Tânăra: – Da, știu.

Șeful: (uluit): – E incredibil! Nu găsesc nimic.

Tânăra: – Atâta deranj pentru nimic...

Șeful: – Regret nespun...

Tânăra: – Dacă dumneata regreti...

Șeful: (grimasă): – Poate, poate că mai putem îndrepta cumva problema... dacă am da o comandă specială... spuneți-mi cât purtați, dăm o coman...

Tânăra: (ridicându-se alertată de pe cutie): – A, nu. Asta nu. Fără comenzi speciale.

Șeful: (privind-o consternat): – Dar de ce nu? Asta e soluția.

Tânăra: – NU. Domnule, domnule, nu pricepeți??

Șeful: – Ba îmi e cât se poate de clar că pentru dumneavoastră nu se găsesc pantofi. Pricep!

Tânăra: – Ba nu pricepeți nimic.

Șeful: – Nu-i vina nimănui că aveți un picior așa... un picioruș...

Tânăra: – Să nu vă aud...

Şeful: – Dar o comandă specială...

Tânăra: – Dumneata chiar nu pricepi? Eu nu am nevoie de comenzi speciale. Nu vreau să se inventeze ceva pentru mine doar ca să... să...

Şeful: (ridicându-se, scuturându-și hainele): – Dar ce doriți, de fapt?!

Tânăra: (tânguindu-se): – O simplă pereche de pantofi care să mi se potrivească... să existe, nu să-i faceți special acum pentru mine... (arătând spre un manechin): priviți spre domnișoara de acolo, priviți, dumneaei și-a găsit pantofii... uitați ce pantofi frumoși. Vedeti ce bine îi stă? (către șef): eu, eu de ce nu găsec? Și nu-mi spuneți că port prea puțin, nu asta vreau să aud... vreau să știu cum de e posibil așa ceva? Cum? Dumneata, dumneata știi cum e să-ți clămpăne neîncetat pantofii? Dumneata știi cum e să vrei să dansezi și să nu poți dansa de teamă că-ți ies pantofii, că-ți pierzi pantofii la dans?? (extenuată): sunt ani de când nu am mai dansat...

Şeful: (impresionat): – Ce îngrozitor...

Tânăra: – Nu vreau comenzi, nu vreau improvizatii, vreau...

Şeful: – Înțeleg...

Tânăra: – și dacă înțelegeți, dacă într-adevăr înțelegeți dați-mi un sfat. Ce-i de făcut?

Şeful: (apropiindu-se de ea): – Mai întâi ziceți-mi, cât purtați?

Tânăra: – Mă luați iar cu asta?

Şeful: (tot mai apropiat): – E important să știu...

Tânăra: – Nu pot să vă spun...

Şeful: (zâmbindu-i): – Ei, eu sunt sigur că puteți...

Tânăra: -ba nu pot... nu pot că...

Şeful: (aproape lipit de ea): ...că ce?

Tânăra (roșind): – O să râdeți de mine...

Şeful: – Ei, se poate așa ceva?! Nu vă inspir destulă încredere?

Tânăra: – Nu-i vorba de asta... numai... să nu râdeți...

Şeful: – Nu o să râd...

Tânăra îi șoptește ceva la ureche.

Şeful: (revoltat): -Dar așa ceva e chiar rușinos! E prea puțin, prea mic... nu am mai auzit așa ceva...

Tânăra: (furioasă): – Ați zis că nu o să râdeți...

Şeful: – Vi se pare că râd? Nici nu-i de răs... e de plăns... eu nu am mai întâlnit așa ceva...

Tânăra: – Sunteți un neobrăzat domnule! Nu vă permit...

Şeful: – Liniștiți-vă! Nu vă ajută cu nimic să vă agitați... ați greșit magazinul. Aici nu avem asemenea mărimi...

Tânăra: – E intolerabil! Acum mă dați și afară?

Şeful: – Nu! Doar că vă sugerez să vă duceți la...

Tânăra: (iritată): ...la??

Şeful: (bâlbâindu-se): ...la, la...

Tânăra: ...laaa???

Şeful: ...la (ispirând-expirând): la, la...

Tânăra: (tipând): – Unde domnule, unde?

Şeful: (tipând și el): – La copiii domană. La copiii. Poate acolo să găsiți încălțări de gnomi!!

Vânzătoarea strănută de trei ori. Şeful și Tânăra se întorc amundoi spre ea și îi spun: „Sănătate!” Vânzătoarea se ridică de la ghișeu și aranjează o pereche de pantofi la loc în cutie. Şeful și Tânăra își reiau discuția.

Tânăra: – Sunteți un mitocan domnule! Credeți că nu am încercat și la copiii?! Am încercat... nu au nici acolo... mi-au zis: „Nu se găsec asemenea mărimi. Dați comandă!”

Şeful: (izbucind): – Nu v-am zis, nu v-am zis?? De ce nu dați comandă? Tare vă mai încăpățânați... (zărind-o pe vânzătoare): Uitați ce mizerie ați făcut aici! Așa faceți peste tot pe unde treceți? ...o să ne speriați toți clienții... uitați (arată spre cel mai depărtat manechin): uitați, domnul acela dă să plece, s-a speriat...

Tânăra: (extenuată, plângând): – și eu domnule, cu mine cum rămâne? Eu de unde să-mi găsec pantofi? E posibil așa ceva? E posibil să merg desculță pentru că nu am pantofi pentru măsura mea???

Şeful: (luând un pantof în mână, privindu-l, apoi aruncându-l lângă vânzătoare, apoi apucând-o de mână pe Tânăra): – Poate că ar trebui să încercați și altceva... poate că nu-i chiar așa rău să umbli desculț... dacă știi unde să umbli astfel... de ce nu v-ați gândit să mergeți într-un loc în care să nu aveți nevoie de încălțări? Să vă duceți undeva, într-un locșor unde să mergeți în piciorușele goale, nestingherită de nimeni?

Tânăra: (în șoaptă): – Și unde aș putea găsi un asemenea loc? Credeți că e posibil să găsec un asemenea loc?

Şeful: – Evident, evident, de ce nu mergeți într-un loc cu mult nisip?

Tânăra: (tresărind, retrăgându-și mâna): – Deșert?

Şeful: (vorbind din ce în ce mai încet, în timp ce pe fundal se aud valurile mării): – Nu, nu în deșert... nu e nevoie să deveniți o martiră... la mare... plaja...

În acest moment vânzătoarea încremenește lângă cutiile de pantofi, șeful de asemenea, precum manechinele. Sala se întunecă, spot luminos pe Tânăra:

Tânăra: – Nisip? Desculță? Fără pantofi? Mare?? Să-mi pierd picioarele în marea de nisip, să mi le mângâie firicelele nisipoase, să mă încălț în nisip...

Întreaga scenă se întunecă, se aude adierea vântului; pauză mai lungă, timp în care scena se eliberează. Rămâne doar Tânăra metamorfozată: este cu 30 de ani mai în vârstă, poartă aceiași rochiță, în una din mâini perechea de pantofi din început, una din bretele îi este căzută pe umăr. Se aprind spoturi luminoase de-a lungul întregii scene. Metamorfoza Tinerei străbate scena dintr-un capăt în altul, ținând celălalt pumn strâns, de unde i se scurge nisip pe care pășește, lăsând să se vadă urma pașilor ei. Spoturile luminoase se sting treptat în timp ce ea iese din scenă. Toate acestea se petrec pe fundal muzical: Yann Tiersen, „Comptine d'un autre été: l'après-midi”. Toate spoturile se sting când metamorfoza Tinerei iese din scenă și cortina cade încet până când se sfârșește melodia.